Právě já - Pavel Brümer

Když chvíle zda se zlouhavá
a bez hromů se v dálce blýská,
v láhvi na dně zůstává,
ty tam jsou věci, co jsem získal.

Má duše s tváří neladí,
nepátrám, čí je to vina.
Už netrápí mě záhady,
vždyť je to stejně všechno jinak.

Právě já smířený
světlo s tmou s pokorou přijímám.
Právě já smířený
dny jak jdou za sebou v úctě mám.

V nohách mám poušť nevadskou,
kde čtyřlístků je míň než málo.
Už neuhýbám před fackou,
co je to život a co stálost...

Na horu stoupám určenou,
v mé láhvi krůpěj touhy zbývá.
Než stát se pouhou ozvěnou,
tak dál chci jít výš se dívat.

Právě já smířený
světlo s tmou s pokorou přijímám.
Právě já smířený
dny jak jdou za sebou v úctě mám.